

svojega otišlega ljubljence. Spremistvo, ki je še v cerkvi zaostalo, sporoči to cesarju. Hitro skoči raz konja in teče v cerkev.

Še čuje mater na istem prostoru ihteti se glasno moliti. Oton pade pred njo in vzklikne: „S čim, o čestitljiva zapovedovalka, s čim naj ti poplačam te solzé?“

Mati ga pritisne nežno k sebi, in objameta se iskreno. Naposled pravi kraljica: „Kaj nama koristi daljno obotavljanje? Še takó nerada, morava se ločiti. Tvoj pogled me nikakor ne tolaži, pač pa žalosti. — Pojdi, mir božji te spremljaj! Izvestno ne bodeš več zrl mojega lica na tem umrjočem telesu. Kar sem imela na duši, vse sem priporočila tvojej ljubezni. Zapusti mi le tolažbo, da ti ostane ta kraj v svetem spominu!“ . . .

Še jedenkrat se prirčno objameta, in Oton zapusti Matildo.

* * *

Ta dva vzgleda sem si zapisal po zgodovini, da ti jih, dete ljubo, izročim v posnemo. — Ljubi mater svojo, stori jej vse, kar poželi njeno sreč, in — srečen bodeš, zakaj pomni prislovico:

Materin blagoslov otrokom hiše zida! . . .

—t—

Kaj narava pripoveduje otrokom.

(Po Wiedemann-u posl. Anton Brezovnik.)

Jablana.

(Dalje.)

Sredi zelenega polja ob vóznem potu je stala stara jablana. Imela je belkaste, z mahom obrasene veje — prava podoba sivega starčeka — ter je bila vredna, da bi vsakdo pred njo spoštljivo vzel svoj klobuk z glave.

Nekoč je skakala tolpa veselih otrok okolo nje ter se igrala v njenej prijetnej senci. Z dopadanjem je gledala stara jablana na to veselo, razposajeno mladino.

Ko so se otroci vže dovolj naigrali in naskakali ter utrujeni si želeli počitka, nagovori jih jablana tako-le: *Otroci moji ljubi! posedite se okolo mene in poslušajte me, povedati vam hočem nekoliko dogodkov iz mojega življenja. Mislim, da si bodele posneli iz mojega pripovedovanja marsikak lep nauk za svoje poznejše življenje.*

„O le povej nam kaj, le povej, mi radi poslušamo,“ vzkliknejo otroci jedno-glasno ter posedejo okolo jablane.

„Čujte torej,“ reče jablana; „mati Jera — Bog jej daj nebesa, umrla je vže zdavnaj — sedela je nekoč na klopi pred hišo in imela svojega jedinca Cirilčka poleg sebe. Cirilček se je igral z lončeno posodico, a mati je vzela jabolko v roko, da bi je prerezala in dala Cirilčku Nevidoma páde iz jabolka jedna peška v po-

sodico. Kmalu potem je mati vstala, dela posodico s peško vred v omaro ter na njo popolnoma pozabila. — Ta peška, otroci moji ljubi, bila sem jaz, zdaj stara jablana, v katere senci se tako radi igrate. A zdaj poslušajte dalje!

Minulo je nekaj let. Nihče se ni brigal za lončeno posodico, v katerej sem ležala jaz kakor v kakem tihem grobu. Ko bi bilo to trajalo še dlje časa, izvestno bi bila strohnela, ker posodice, v katerej sem tičala, prijala se je plesen.

Čez dolgo dolgo časa je prišla tudi za mene rešilna ura. Ko je Cirilček zvršil osmo leto svoje dōbe, pride mu na um, poiskati vse svoje stare igrače. Pri tej priložnosti najde tudi lončeno posodico, v katerej sem bila jaz skrita v podobi jabolčne peške. Lehko bi me bil vrgel v kak kot, da me kdo pohodi, ali kaka žival pozoblje. Ali Cirilček ni storil tega. Bilo je v spomladi, nekako okolo velike noči. Vtaknil me je v žep ter me mislil zakopati v zemljo na vrtu, ki je bil zadaj za hišo. A pozabil je tudi on na mene. — Nekega popóludne, ko je nesel očetu južino na polje, spomnil se je mene. Brž je izvrtal s prstom luknjo v zemljo, vtaknil me vánjo, pokril s prstjō in položil kamen poleg dotičnega mesta, da bi pozneje lože našel kraj, kamor me je zakopal.

Več dni sem ležala takō. Prav nič se ni izpremenilo v meni. Za nekaj dni pa je začelo rostiti in gorak dež je namočil zemljo precej globoko. Ta dobrodejna mokrota je prilezla tudi do mene in me vzbudila iz mojega spanja. Zazdelo se mi je, da slišim glas: Vzdrami se tudi ti iz svojega spanja! Vstani in bodi, kar moreš in moraš biti! Bilo mi je, kakor bi delovala neka čudovita moč od zgoraj na mene ter me klicala k višku. Pozneje sem zvedela, da so bili to gorki solnčni žarki, ki so tako blagodejno moč imeli do mene.

Ta čarobna moč solnčnih žarkov je stvorila, da sem se jela gibati, napenjati in raztezavati. Rujava suknjica, v katero sem bila zavita, postajala mi je pretesna. Hrepenela sem po zraku in svetlobi. Da bi to dosegla, razgnala sem z vsemi svojimi silami rujavo lupino ter stopila z drobnimi, komaj vidljivimi nožicami (koreninicami) v gorko zemljo. Ob jednom pa sem tudi silila s svojo nežno glavicco (káljjo, klico) k višku, da bi prišla na zrak in ugledala svetlobo. Da-si je bila moja glavicca še jako nežna, a zemlja nad menoj trda skorja, vender sem se naposled pririla iz svoje temne ječe.

Čudno, prečudno je, otroci moji ljubi, kako veliko moč je dal premodri Stvarnik nam tako majhenim in nežnim klicam. Vi, ljudje, potrebujete motike in lopate, da prekopljete trdo površje zemlje, a me rastlinske kalj jo prekopljemo z našimi nežnimi glavicami. Zgodilo se je vže, da je taka nežna rastlinska kal (klica) privzdignila polagoma celō težek kamen in ga vrgla v stran, dá še celō razgnala trdo skalo, če je prišla v njeno razpoklino.

Preteklo je po več dnij težkega dela, predno sem se pririla iz temnega zapōra pod zemljo na svetlobo. Nepopisno je bilo moje veselje, ko sem prvič ugle-dala belī dan in ljubo solnce na nebu. Takō se menda veseli pridni učencec, kateri je po dolgem in mučnem naporu naposled vender izdelal svojo težko nalogo.

(Dalje prihodnjič.)

